

Arrest

nr. 75 273 van 16 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van tweede verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. VAN DER HASSELT, die tevens eerste verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en van Georgische origine te zijn. U woonde sinds 1992, na het dodelijk auto-ongeluk van uw ouders, tot eind 2006 of begin 2007 in Moskou, Rusland. U werkte er op de markt en was er wettelijk geregistreerd. U bent sinds 2006 traditioneel gehuwd met A. D. (...) (O.V. X), die eveneens vanaf 1989 tot aan zijn huwelijk in Moskou

verbleef. Zowel uw ouders als de ouders van uw man waren van gemengde origine, namelijk Georgisch-Ossetisch.

Eind 2006 of begin 2007 besloot u terug te keren naar uw land van herkomst, samen met uw man, A. D. (...) (O.V. 6.795.133). Gedurende verschillende maanden woonde u zonder problemen in Znauri, Zuid-Ossetië. Echter, op 8 augustus 2008 begon de oorlog tussen Georgië en Rusland, die in Zuid-Ossetië gecentraliseerd was. Op deze dag werd uw keuken door een explosie vernield terwijl uw man aan het werk was op de markt van Ergnethi. In paniek rende u, op dat moment zes maanden zwanger, de straat op en vroeg aan twee Russisch sprekende mannen of zij u naar uw man konden rijden. Zij stemden hiermee in, in ruil voor geld of gouden spullen. Alle drie gingen jullie op zoek naar eventuele gouden spullen die bij u thuis aanwezig konden zijn. U was echter kwaad dat zij dit eisten en stelde dat u één van hen kende en dat u hem later zou vinden. Na deze uitspraak werd u neergestoken en verloor u het bewustzijn. U werd naar het ziekenhuis gebracht waar u uw man, die gehoorbeschadiging opgelopen had ten gevolge van de bombardementen, op 12 augustus 2008 terugzag. Jullie besloten onmiddellijk te vluchten en verlieten Georgië op 12 augustus 2008 om vervolgens tot maart 2011 in Turkije op illegale wijze te verblijven. Op 20 augustus 2008 onderging u een operatie in Turkije en verloor u uw baby. Uw man werd tijdens uw verblijf in Turkije aan de grens in Griekenland tegengehouden en gedwongen om er asiel aan te vragen. Hij kreeg een verblijfsvergunning voor enkele maanden maar besloot terug te keren naar Turkije. Rond 20 maart 2011 stak u, verscholen in een vrachtwagen de grens van Turkije over en kwam op 23 maart 2011 in België aan. U diende uw asielaanvraag in op 25 maart 2011. Sinds uw vlucht uit uw land van herkomst heeft u geen contact meer met verwanten in Georgië. U kan niet terugkeren naar Georgië omwille van de gemengde origine van u en uw man, namelijk Georgisch – Ossetisch.

Ter staving van uw asielrelaas legt uw man zijn rijbewijs voor, een kopie van zijn medische gegevens van het Opvangcentrum te Houthalen-Helchteren en een brief van de coördinator van het Lama-Project te Anderlecht.

B. Motivering

U vreest dat u vermoord zal worden omwille van uw gemengde afkomst bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs hebt voorgelegd met betrekking tot uw identiteit, herkomst, verblijfplaats en burgerlijke staat. U verklaarde in Moskou en Georgië gewoond te hebben met een oud Sovjet paspoort, gekregen toen u 16 of 17 jaar oud was. U kan dit paspoort niet voorleggen, omdat het in uw vernielde huis is achtergebleven (CGVS p. 11) U heeft geen Georgisch identiteitsbewijs en geen bewijs van uw traditioneel huwelijk met A. D. (...) (O.V. 6.795.133). (CGVS p. 11-12) U verklaart eveneens geen enkel document te hebben van uw leven in Rusland en Georgië. (CGVS p. 14) Het Commissariaat-generaal stelt zich vragen met betrekking tot het manifeste gebrek aan documenten, zowel betreffende uw identiteit, als uw afkomst, verblijfplaats en burgerlijke staat. Het Commissariaat-generaal tilt bijzonder zwaar aan het gebrek van enige documenten waaruit uw identiteit blijkt, gezien het grote belang van deze documenten, niet alleen in het kader van uw asielprocedure, maar ook om in uw eigen land en zeker in de Russische Federatie uw identiteit aan te tonen. U verklaart gedurende verscheidene jaren in Moskou gewoond te hebben met een oud Sovjet-paspoort dat u verkreeg op 16 of 17 jaar. (CGVS p. 12) U heeft het nooit hernieuwd. (CGVS p. 13) Echter, volgens uw verklaringen kon u wel steeds uw verblijfplaats registreren met dit vervallen paspoort, en hebt geen problemen in Rusland ondervonden omwille van dit gebrekkige document. (CGVS p. 13) Uw verklaringen zijn voor het Commissariaat-generaal niet geloofwaardig gezien het grote belang dat er in de Russisch Federatie aan geldige documenten en registraties gehecht wordt. Bovendien stelt u zelf dat personen van Kaukasische origine extra in het oog gehouden worden. (CGVS p. 5) Het is dan ook weinig aannemelijk dat u gedurende al die jaren, zijnde van 1992 tot eind 2006 of begin 2007 met dit oude Sovjet-paspoort in Moskou verbleven heeft, uw verblijfregistraties geregeld heeft, naar Georgië bent gereisd en dat u dit alles deed zonder enige problemen gekend te hebben. (CGVS p. 13) Verder is het weinig aannemelijk dat u, na meer dan anderhalf jaar in Georgië verbleven te hebben, geen enkel Georgische identiteitsdocument of enige andere documenten ter staving van uw verblijf in Georgië kan voorleggen. U stelt geen Georgisch identiteitsbewijs te hebben aangezien u dat niet geregeld had in de periode dat u in Georgië verbleef. (CGVS p. 11) Ook wat uw huwelijk betreft stelde u dat u daarvan geen bewijzen had, gezien het een traditioneel huwelijk betreft en dat u van plan was dit huwelijk en uw registratie te regelen na de geboorte van uw kind. (CGVS p.5 en 11) U verklaart geen enkel document te hebben met betrekking tot uw leven in Georgië. (CGVS p. 14) Wederom aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen niet betreffende uw gebrek aan documenten. Zo mag er immers verwacht worden dat een asielzoeker zich registreert in zijn land van herkomst, zeker als men er al anderhalf jaar woont. U verklaarde zich wel geregistreerd te hebben in Moskou, maar laat na dit in uw land van herkomst te doen, hetgeen

weinig geloofwaardig is. (CGVS p. 3) Uw man legde weliswaar een Georgische rijbewijs voor. Dit rijbewijs dateert echter van augustus 2000, dus ruim voor uw problemen en daarenboven werd het uitgegeven in Kutaisi, een Georgische stad in een andere regio dan Zuid-Ossetië. Uw opmerkelijk gebrek aan bewijzen, zowel met betrekking tot uw identiteit, alsook uw herkomst, verblijf en burgerlijke staat, doen twifelen aan uw verblijf in Zuid-Ossetië en tasten uw geloofwaardigheid aan en de geloofwaardigheid van uw problemen.

Bovendien blijkt u ook amper iets te weten met betrekking tot uw verblijf in Znauri, Zuid-Ossetië. U kan niet vertellen wie de burgemeester van Znauri is of het hoofd van de plaatselijke administratie. (CGVS p. 6 en 14) U weet enkel dat Saakashvili tot de nationale partij behoorde, maar welke andere partijen verkozen waren tijdens de verkiezingen in januari 2008 weet u niet. (CGVS p. 6). U kan geen toppoliticus opnoemen van Zuid-Ossetië, die goede resultaten behaalde tijdens de verkiezingen van 2008. (CGVS p. 6) U kan eveneens geen belangrijke incidenten of aanslagen opnoemen in de periode van eind 2006 tot aan uw vlucht, die plaats hadden in Zuid-Ossetië of Georgië. (CGVS p. 4) U verklaart dat u niets weet met betrekking tot bekende aanslagen en stelt enkel dat het in uw dorp rustig was. (CGVS p. 4) Opnieuw ondermijnen uw vage verklaringen uw geloofwaardigheid. Zelf indien een asielzoeker niet geïnteresseerd is in politiek, dan nog mag men verwachten dat zij iets kan vertellen betreffende de belangrijke verkiezingen van 2008, de periode die u verklaarde in Georgië te hebben doorgebracht. Ook uw gebrekkige kennis betreffende elementaire zaken zoals de burgemeester of het hoofd van de lokale administratie, is weinig aannemelijk en doet vermoeden dat u niet in Zuid-Ossetië verbleef gedurende de verklaarde periode. Uw geringe kennis betreffende de regio en het land waarvan u verklaart afkomstig te zijn, en uw gebrek aan enige documenten die dit kan staven, ondermijnt bijgevolg op ernstige wijze uw herkomst en verblijf, en bijgevolg ook de problemen die u daar verklaart gehad te hebben.

Ten tweede kwamen uw verklaringen met betrekking tot de aanval op 8 augustus 2008 niet overeen met hetgeen u verklaarde in de CGVS-vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken. In deze vragenlijst verklaart u immers dat u werd aangevallen door een groep mannen die Russisch en Georgisch spraken. (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5) Echter, tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal stelt u aanvankelijk dat ze Russisch spraken en dat ze van Russische of Ossetische origine waren. Daarna verklaart u dat het op basis van hun uiterlijk vermoedelijk geen etnische Russen waren, maar dat ze van Ossetische of Georgische origine waren. (CGVS p. 16 en 17) U benadrukt wel dat ze geen Georgisch spraken, maar Russisch. (CGVS p. 17) Na confrontatie met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid stelt u nogmaals dat ze geen Georgisch spraken. (CGVS p. 19) Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw uitleg betreffende deze tegenstrijdigheid niet. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties gelijke en volledige verklaringen aflegt, en dat hij zijn asielincidenten op coherente wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. In casu bent u daar niet in geslaagd. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de aanval op u op 8 augustus 2008. Er mag in casu redelijkerwijs verwacht worden dat u zich herinnert welke taal uw aanvallers spraken temeer de oorlog een landenconflict tussen Rusland en Georgië betreft en deze talen merkbaar verschillend zijn. Uw discrepantie betreffende uw aanvallers ondermijnt sterk uw geloofwaardigheid. Bovendien werd de CGVS-vragenlijst samen met een Georgische tolk ingevuld en daarna nog eens in het Georgisch voorgelezen. Eveneens ondertekende u de vragenlijst, ter bevestiging dat uw verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken tasten uw geloofwaardigheid verder aan.

Ten derde aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet. Zo verklaart u zelf zonder documenten of valse paspoorten gereisd te hebben in een vrachtwagen. U kan echter geen enkele informatie verschaffen aangaande uw reisroute. Zo vermoedt u slechts dat u in de vrachtwagen op een boot van Turkije tot Europa reisde. U veronderstelt dit omdat het in de vrachtwagen soms niet stabiel was. U kan niet vertellen via welke landen u gereisd bent en ook niet via welk land u Europa bent binnengekomen. Er werden ook geen afspraken gemaakt met uw chauffeur wat u moest doen in het geval van eventuele controles van de vrachtwagen. (CGVS p. 14-15). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis. Opnieuw hollen uw vage verklaringen uw algehele geloofwaardigheid uit.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige voorgelegde documenten, met name een kopie van de medische gegevens van het Opvangcentrum te Houthalen-Helchteren en een brief van de coördinator van het Lama-Project te Anderlecht, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen, aangezien zij geen bewijs vormen van uw asielproblemen of herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de echtgenoot van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenote.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partijen aanhalen dat verwerende partij, indien die tegenstrijdigheden meent vast te stellen, hen hiermee had moeten confronteren om hen de mogelijkheid te geven hier een uitleg of verklaring voor te geven, wijst de Raad op het volgende in de bestreden beslissing: *"Na confrontatie met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid stelt u nogmaals dat ze geen Georgisch spraken. (CGVS p. 19)*

Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw uitleg betreffende deze tegenstrijdigheid niet.” Desbetreffend argument mist bijgevolg feitelijke grondslag.

2.2.4. Met betrekking tot de argumentatie in het verzoekschrift dat het in vraag stellen van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen enkel en alleen op basis van “*ernstige tegenstrijdige verklaringen*”, niet strookt met de wetgeving en dat de motivering in de weigeringsbeslissingen zeer vaag is en maar gebaseerd is op één enkel geïsoleerd element uit het gehele asielrelaas, met name de taal die de mannen die tweede verzoekende partij aanvielen spraken, hetgeen niet ernstig is, stelt de Raad vast dat ook dit verweer van verzoekende partij feitelijke grondslag mist en totaal voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissingen. Hieruit blijkt immers dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof werd gehecht omdat zij geen enkel begin van bewijs hebben voorgelegd met betrekking tot hun identiteit, herkomst, verblijfplaats en burgerlijke staat, essentiële elementen uit hun directe omgeving tijdens hun beweerde verblijf in Znauri, Zuid-Ossetië, niet bekend zijn, tweede verzoekende partij ongerijmde verklaringen aflegt met betrekking tot de aanval op 8 augustus 2008 en verzoekende partijen onaannemelijke verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun reisweg.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen, noch in deze uiteenzetting, noch in hun verweer geformuleerd in punt 2.2.3., concrete argumenten aanbrengen ter rechtvaardiging van de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid. Derhalve blijft aangaand motief in de bestreden beslissingen onverminderd overeind.

2.2.5.1. Met betrekking tot het niet bijbrengen van enig begin van bewijs van hun identiteit, herkomst, verblijfplaats en burgerlijke staat, argumenteren verzoekende partijen ten eerste dat zij reeds hadden verklaard dat alle documenten die zij hadden in hun vernielde huis zijn achtergebleven en dat tweede verzoekende partij na haar ontslag uit het ziekenhuis meteen is gevlucht zonder eerst naar huis te zijn teruggekeerd. Verzoekende partijen zien niet in waarom deze verklaringen niet als geloofwaardig kunnen worden aanzien.

Ten tweede laten verzoekende partijen weten niet akkoord te zijn met de motivering van verwerende partij dat het weinig geloofwaardig is dat tweede verzoekende partij zich met haar oude Sovjetpaspoort steeds officieel heeft kunnen registreren zonder enige problemen te ondervinden omdat er in de Russische Federatie een groot belang wordt gehecht aan officiële documenten. Verwerende partij maakt immers niet duidelijk op welke informatie zij zich hiervoor baseert. Verzoekende partijen verklaren dat zij de waarheid hebben verteld en blijven bij hun eerder gedane verklaringen hieromtrent.

Ten derde vragen verzoekende partijen zich af waarom verwerende partij van menig is dat dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij zich registreert in zijn land van herkomst. Niemand is immers verplicht om een officiële registratie te doen, zo argumenteren verzoekende partijen. Verder stellen verzoekende partijen dat zij enkel kunnen benadrukken dat zij niet geregistreerd waren in Georgië.

Verzoekende partijen stellen ten vierde, wat betreft het bewijs omtrent hun huwelijk, dat het logisch is dat zij hier geen documenten van hebben, nu het geen officieel huwelijk betreft. Zij leggen uit dat zij de intentie hadden om hun huwelijk officieel te maken en de nodige administratieve stappen te zetten eens hun kindje geboren zou worden. Gelet op de ernstige gebeurtenissen, is dit echter niet gebeurd.

Tenslotte wijzen verzoekende partijen erop dat hun verklaringen op zich overigens een voldoende bewijs kunnen uitmaken voor hun hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Het is derhalve geen vereiste om al hun verklaringen te staven met documenten, benadrukken verzoekende partijen. Zij stellen eveneens dat de documenten die zij bijbrengen hun relaas ondersteunen en dat die integraal mee in overweging dienen te worden genomen.

2.2.5.2. Wat betreft het eerste en het vierde door verzoekende partijen aangebrachte argument, stelt de Raad dat het louter herhalen van de asielmotieven en het louter bekritisieren van de motivering in de bestreden beslissingen niet van aard zijn om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Het komt aan verzoekende partijen toe om aangaande motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met voormelde loutere herhalingen in gebreke blijven. De vaststelling blijft onverminderd overeind dat verzoekende partijen desbetreffend geen documenten kunnen voorleggen. De Raad wijst er verder op dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onaannemelijkheden, flagrante tegenstrijdigheid en onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden

asielrelaas en de ontstentenis van een begin van schriftelijk bewijs op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

Met betrekking tot het tweede argument, verwijst de Raad naar de door verwerende partij in haar nota uiteengezette repliek: *“Verweerder erkent dat de commissaris-generaal niet heeft verduidelijkt op basis van welke informatie hij heeft gesteld dat in de Russische Federatie heel veel belang wordt gehecht aan identiteitsdocumenten, maar benadrukt dat deze vaststelling op zich niet voldoende is om de waarheid van deze stelling teniet te doen. Verzoekster brengt in onderhavig verzoekschrift immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is. Verweerder wenst bovendien volledigheidshalve te verwijzen naar de informatie die thans aan deze verweernota wordt toegevoegd (zie bijlage 1) en waaruit blijkt dat in de Russische Federatie een legitimatieplicht geldt voor iedereen vanaf 14 jaar. Voorts stelt de informatie dat men ten allen tijde een geldig legitimatiebewijs dient te kunnen tonen én wordt er op gewezen dat het in de Russische Federatie in de praktijk onmogelijk is om normaal deel te nemen aan het maatschappelijk leven zonder geldig legitimatiebewijs. Dat verzoekster aldus, louter in het bezit van een vervallen Sovjet paspoort, in Moskou zou hebben gewerkt én steeds haar verblijfplaatsen hebben kunnen registreren, kan dan ook niet worden volgehouden. Rekening houdend met bovenstaande kon de commissaris-generaal dan ook terecht oordelen dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster geen enkel document betreffende haar identiteit kan voorleggen, zeker gelet op het grote belang dat hieraan wordt gehecht binnen de Russische Federatie.”* De Raad sluit zich volledig aan bij het voorgaande.

Aangaande het derde argument, merkt de Raad op dat desbetreffend verweer in feite niet meer inhoudt dan het louter bekritisieren van de bestreden beslissingen en het volharden in de afgelegde verklaringen, wat op zich niet volstaat om afbreuk te doen aan hetgeen in de bestreden beslissingen is gesteld. Volledigheidshalve stelt de Raad dat verwerende partij kan worden bijgetreden waar die in haar beslissingen aanhaalt dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partijen, na meer dan anderhalf jaar in Georgië te hebben gewoond, geen enkel Georgisch identiteitsdocument of enig ander document ter staving van hun verblijf aldaar kunnen voorleggen, terwijl zij hebben verklaard zich dan wel te hebben laten registreren in Moskou. De Raad acht het uiterst bevreemdend dat verzoekende partijen geen enkel document kunnen voorleggen om hun anderhalf jaar durende verblijf in hun land van herkomst aan te tonen. Tevens wijst de Raad erop dat dit flagrante gebrek aan bewijs dient te worden samen gelezen met de vaststelling dat verzoekende partijen een ontoereikende kennis aan de dag leggen met betrekking tot de regio waar ze zouden hebben verbleven.

Waar verzoekende partijen ten slotte aanhalen dat zij hun relaas niet dienen te staven aan de hand van documenten, omdat hun verklaringen kunnen volstaan, wijst de Raad erop dat de bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat – immers verklaren verzoekende partijen dat zij uit Georgië zijn gevlucht nadat tweede verzoekende partij, op de dag dat de oorlog begon in 2008, werd aangevallen – is het niet kennelijk onredelijk van de Commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning ondernemen om de nodige stavingstukken te verzamelen om hun verblijf in Georgië en meer bepaald in Zuid-Ossetië, waar de oorlog gecentraliseerd was, aan te tonen. Verzoekende partijen slagen er middels het *supra* weergegeven verweer niet in om een aannemelijke verklaring te geven voor het feit dat zij geen enkel begin van bewijs kunnen verschaffen met betrekking tot hun identiteit, herkomst, verblijfplaats en burgerlijke staat. Bijgevolg komen zij niet tegemoet aan de op hen rustende bewijslast.

De Raad merkt nogmaals op dat het ontbreken van elk begin van bewijs, een vaststelling die op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van hun asielrelaas onderuit haalt, niet als een losstaande overweging dient te worden aanzien. Ook de vastgestelde onwetendheden met betrekking tot de regio waar zij zouden hebben verbleven, de ernstige tegenstrijdigheid met betrekking tot een kernelement uit hun asielrelaas, en de ongeloofwaardige verklaringen over hun reisweg hebben bijgedragen aan de conclusie dat aan hun asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

De stelling van verzoekende partijen dat men eveneens rekening dient te houden met de documenten die zij bijbrengen en die hun relaas ondersteunen, merkt de Raad op dat verzoekende partijen doorheen de procedure geen andere documenten hebben neergelegd dan het rijbewijs van eerste verzoekende partij, een kopie van een medisch verslag aangaande eerste verzoekende partij alsook een brief van de coördinator van het Lama-project te Anderlecht (administratief dossier T. I. (...), stuk 14 en

administratief dossier A. D. (...), stuk 13). Al deze stukken werden door verwerende partij reeds in overweging genomen, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen. De commissaris-generaal oordeelde *in casu* dat aangaande documenten niet van aard zijn om afbreuk te doen aan zijn conclusie. Het is dus niet zo dat verzoekende partijen stukken zouden hebben neergelegd die hun asielrelaas vermogen te ondersteunen.

2.2.6.1. Nopens de motivering van verwerende partij dat de geringe kennis van tweede verzoekende partij betreffende de regio en het land waarvan zij verklaart afkomstig te zijn, mede op ernstige wijze de geloofwaardigheid van hun herkomst en hun verblijf ondermijnt, en bijgevolg ook de problemen die zij verklaren in Zuid-Ossetië te hebben gehad, stellen verzoekende partijen ten eerste dat er nochtans niet wordt getwijfeld aan hun identiteit. Ten tweede betogen zij dat, indien verwerende partij twijfelt aan hun afkomst uit en hun verblijf in Zuid-Ossetië, het gebruikelijk is dat verwerende partij specifieke vragen stelt zoals bijvoorbeeld wat de belangrijke gebouwen of hoofdstraten zijn, welke wijken en districten er zijn en dergelijke meer. Dergelijke vragen werden echter niet aan hen voorgelegd. Verzoekende partijen menen dat de vaststelling dat tweede verzoekende partij onvoldoende informatie konden geven over Zuid-Ossetië niet correct is, daar deze vaststelling louter gebaseerd is op vragen over feiten waar zij geen interesse voor hebben en waar zij dan ook geen kennis van hebben. Het is logisch dat tweede verzoekende partij niet wist te zeggen wie de burgemeester van Znauri is, daar geen van beiden enige politieke interesse hebben. Om die reden konden zij net zo min informatie verstrekken over de verkiezingen in 2008. Verzoekende partijen wijzen erop dat, om de geloofwaardigheid van hun verklaringen te beoordelen, er rekening dient te worden gehouden met hun lage scholingsgraad, hun intellectueel vermogen, leeftijd, traumatische ervaringen en psychologische stoornissen.

2.2.6.2. Daar waar verzoekende partijen stellen dat verwerende partij nochtans niet twijfelt aan hun identiteit, merkt de Raad op dat zulk argument feitelijke grondslag mist, aangezien in de bestreden beslissingen letterlijk het volgende te lezen staat: *“het Commissariaat-generaal stelt zich vragen met betrekking tot het manifeste gebrek aan documenten, zowel betreffende uw identiteit, als uw afkomst, verblijfplaats en burgerlijke staat. Het Commissariaat-generaal tilt bijzonder zwaar aan het gebrek van enige documenten waaruit uw identiteit blijkt, gezien het grote belang van deze documenten...”*. Hoe dan ook, ziet de Raad niet in hoe het naar voor brengen van dergelijk verweer enig ander licht kan werpen op de vaststelling van verwerende partij dat hun verblijf in Zuid-Ossetië en bijgevolg ook de problemen die zij daar zouden hebben ondervonden niet geloofwaardig zijn.

Verder stelt de Raad niet akkoord te zijn met de bewering van verzoekende partijen dat verwerende partij onterecht heeft besloten dat zij met betrekking tot de regio waar zij zouden hebben gewoond onvoldoende kennis aan de dag zouden hebben gelegd, omdat zij niet de juiste vragen heeft gesteld. De Raad is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal met recht heeft geoordeeld dat tweede verzoekende partij essentiële elementen niet kon vertellen over Znauri en over Zuid-Ossetië in het algemeen. Van tweede verzoekende partij, die verklaart enige tijd in Znauri, Zuid-Ossetië te hebben gewoond, kan, ondanks het feit dat zij niet geïnteresseerd zou zijn in de politiek, toch wel worden verwacht dat zij weet wie de burgemeester/het hoofd van de plaatselijke administratie in Znauri is, zeker nu tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor aangeeft dat Znauri slechts een klein dorp is (administratief dossier T. I. (...), stuk 3, gehoorverslag CGVS van 9/11/2011, p. 6), dat zij weet welke partijen er tijdens de verkiezingen in januari 2008 werden verkozen en dat zou zij toch wel minstens één toppoliticus in Zuid-Ossetië kan opnoemen. De Raad merkt bovendien op dat haar tijdens het gehoor meermaals werd gevraagd of zij weet had van enige bekende aanslagen of speciale gebeurtenissen die tussen 2006 en de oorlog in 2008 in Zuid-Ossetië zouden hebben plaatsgevonden. Ook wat deze feiten betreft, blijkt tweede verzoekende partij totaal onwetend te zijn, zoals tevens werd aangehaald in de bestreden beslissingen (administratief dossier T. I. (...), stuk 3, gehoorverslag CGVS van 9/11/2011, p. 4-5). Nu uit de inhoud van het gehoorverslag duidelijk blijkt dat tweede verzoekende partij geen kennis heeft van deze essentiële elementen over Znauri en over de gebeurtenissen die zich in Zuid-Ossetië in het algemeen hebben afgespeeld, kan verwerende partij niet worden verweten geen vragen te hebben gesteld over de belangrijke gebouwen, hoofdstraten, wijken en dergelijke die zich in Znauri bevinden. Waar verzoekende partijen nog ter vergoelijking van de onwetendheden opwerpen dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de lage scholingsgraad, het intellectueel vermogen, de leeftijd, de traumatische ervaringen en de psychologische stoornissen van tweede verzoekende partij, merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet kunnen hardmaken dat de onwetendheden van tweede verzoekende partij hier effectief aan te wijten zouden zijn. Zo brengen verzoekende partijen geen medisch attest bij waaruit blijkt dat tweede verzoekende partij te kampen heeft met psychische problemen in die mate dat haar cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Tevens merkt de Raad op dat zowel tweede

verzoekende partij als haar raadsman hebben nagelaten om enige opmerkingen hierover te formuleren tijdens/na het gehoor. Dergelijk argument kan geenszins overtuigen.

2.2.7.1. Met betrekking tot de reisweg, bevestigen verzoekende partijen hun verklaringen dat zij tijdens hun reis verstopt zaten in een vrachtwagen en dat zij niet hebben kunnen zien door welke landen zij zijn gereisd. Verzoekende partijen vragen zich af wat zij hier nog meer over kunnen vertellen.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles aan de Europese buitengrenzen en bij het betreden van de Schengen-zone. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partijen dat zij geen nadere verklaringen konden afleggen omtrent de afgelegde reisweg en het land van binnenkomst in Europa. In het licht van de zeer scherpe controles is het volstrekt onaannemelijk dat de mensensmokkelaar/chauffeur, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klant niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie en dat er geen afspraken zouden zijn gemaakt van wat er diende te gebeuren bij mogelijke detectie.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan hen de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardig asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10.1. Verzoekende partijen werpen op dat uit de motivering van de bestreden beslissingen geenszins blijkt dat door verwerende partij een afweging werd gemaakt tussen de belangen van verzoekende partijen enerzijds en van de Staat anderzijds.

2.2.10.2. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers verwerende partij in haar declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratoire bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT